ATEŞ!

ÇOCUKLARA-
HAFTALIK MECMUA

SAYI: 40
15 KURUŞ

Sarkomer / Çizgi Diyarı

-ARKASI VAR-

ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:1 CİLT:2 SAYI 40

24 HAZİRAN 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
AZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

BİR SOYGUNCUNUN HAYATI

Wilie Carr, İngilterenin Boarnemouth şehrinin dışında sisli bir yolda, gelecek posta kamyonunu bekliyordu. Hayatının bir dönüm noktasında bulunduğunun farkındaydı.

Ya bu 500,000 doları ele geçirecek, yahut da tam 20 yıl yatmak üzere hapishaneyi boylayacaktı.

Fakat bu tehlikeyi göze almağa mecburdu. Çünkü aralarında bulunduğu ve on senedir birçok defalar atlattığı haydutlar şimdi gittikçe sıkıştırmağa başlamışlardı.

New-Yorkta kendi hesabına çalışan bir sürü yankesici kiraladığı zaman Willie Carr'ın yalnız kendini düşünen bir adam olduğu belli olmuştu.

Ganimetleri, arkadaşları yankesicilerle paylaşma zamanı geldiği zaman Willie işe karıştı. Bütün iş, polise New-York'un aşağı doğu mahallesinde bir yankesici grupunun çalıştığını müjdelemekten ibaretti. Ertesi gün sivil iki dedektif gelerek o civardaki yankesicileri tesbit edip yakalarken, Willie, Boston'a taze iş sahaları aramağa gitmek üzere bir trende seyahat ediyordu.

Bundan sonraki işi Boylston Bankasının yanına bir eczane açan tecrübeli soyguncuların arasına katılmak olmuştu. Müşterilerine, arka tarafta gelen kazma ve çekiç seslerini bir tamirat olarak izah ediyorlardı.

Üç gece sonra Boston uykudayken çete işlerini bitirerek Boylston Bankasının yolunu açtı.

Delik küçüktü... Ancak Willie gibi zayıf vücutlu bir müşterinin geçebileceği kadar birşeydi. Willie döndüğünde tam bir milyon dolara sahip bulunuyordu.

— Burada bu parayı bölüşmeğe vaktimiz yok. Nenarında Simth Jeff'de buluşalım, diye haydutları ikna etti.

Tabii ki sözünü mutlaka yerine getirmek için hiçbir sebep yoktu. Hele cebinde Avrupaya hareket etmek üzere bulunan bir geminin bileti varken... Polisin şüphesini çekmemek için gansterlerden hiçbiri yanına yaklaşamazdı.

●

Bu suretle Willie Carr Londrada yerleşerek şehrin sayılı zenginlerinden oldu. Büyük bir villası, bir yatı ve düzünelerle uşağı vardı.

Fakat bu servet, bu ihtişam da onu karanlık işlerden alıkoyamadı. Bilâkis tersine olarak sosyetede mevkiini sağlamlaştırmak için daha zengin olmak istiyordu. Bir gece milyonerlerden bazılarını villasına davet etti. Bu adamların evleri bu esnada soyuldu. Tabii ki bu işler Willie'nin kurnazca plânları sayesinde başarılmıştı.

Sıra ganimeti haydutlarla paylaşmağa geldiği zaman Willie meşgul olduğunu söyleyerek iki gün sonra gelmelerini söyledi. Bu kadar vakit bütün mallarını makul bir fiatla elinden çıkarmağa kâfiydi.

Yalnız yatı satmamıştı. Çünkü o Willie için çok kıymetliydi. Kendisinden kimse şüphelenmiyeceği için bu yatla her yere gidebilir, yeni vurgunlar vurabilirdi.

Kulağı delik olan Willie'nin Güney Afraikada zengin elmas madenleri bulunduğunu işitmesi pek fazla sürmedi.

Cape Town'a demirledikleri zaman Willie plânını hazırlamıştı. Her gün ihraç edilmek üzere sevkedilen elmas ve postayı taşıyan posta arabasının adı Elmas Ekspresiydi. Postayla bir paket görmek isteyen Willie bu suretle arabanın yüklenmesiyle alâkadar olabildi.

Posta arabası için yolda bir tuzak hazırlanacağını duyan posta idaresi o gece için elmasların postanede kalmasını kararlaştırdı. Willie de vaziyeti ve elmasların yerini paket göndermek bahanesiyle öğrenmiş oldu.

Çeteyle beraber, zaten zayıf olan kasayı kırıp elmasları almak kolay oldu. Birden silâh tehdidiyle çeteyi kitledi. Elmasları alarak arka sokakta kendisini bekleyen yatın tayfasiyle buluştu ve elmasları ona verdi. Birkaç el havaya ateş etti; artık gelen polise, bu sırada kapıyı kırıp kaçmağa çalışan çeteyi ihbar etmekten başka yapacak işi kalmamıştı.

Birkaç dakika sonra çete polislerin elinde hapishaneyi boylarken Willie kurnazlığıyla iftihar ediyor;

(Devamı 5 inci sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

— Se metin adam şu Grey, dedi. O kadar yoruluyor da bana mısın demiyor. Her zaman neşeli, hareketli ve güleryüzlü. Mütemadiyen çalışıyor .Günde dört beş saat bir şey dinlenebiliyor ancak. Ben bu vaziyette olsam çoktan mahvolurdum. Bir günde elli altmış uçuş yaptıktan sonra futbol oynuyor, denize giriyor, baş kalarına yüzme öğretiyor, ata biniyor, tenis oynuyor, boks yapıyor bütün bunlar yetmiyormuş gibi de yarım saat eskrim dersi alıyor.

Yine de her yere yetişen, emirler veren, işleri tanzim eden o. O her yerde bulunuyor, gözünden hiçbirşey kaçmıyor.

— Doğru söylüyorsun.

Bütün çocuklar Lechek'le ayni fikirdeydiler. Grey adeta çocukların taptıkları bir varlıktı. O, bir günde koskoca bir bataklığı kurutacağını söylese çocuklar buna hiç tereddüt etmeden inanırlardı.. Ona çok büyük itimat ve inançları vardı Çünkü

— Kolu kendine doğru çek yavaşça!.

Karol emri derhal tatbik etti. Kanatların uğultusu azalmaya başlamıştı.

Fakat ne o? Uçak âni bir pike dalış yaptı. Gizli bir el itiyordu sanki arkadan. Döne döne inmeye başladı. Çocukcağızın kalbi duruyor, sonra tekrar çalışmaya başlıyordu sanki. Ne olduğunu pek kavrayamadan direksiyona sarıldı.

Telefondaki ses :

— Telâşlanma! Kolu hafifçe ileri it.. derken Grey çocuğun hareketini tashih etti.

Uçak kendini toparlayabilmişti nihayet. Normal uçuşunu bulabildi.

— Haydi artık iniş yap! dedi Grey.

Üçyüz metre yüksekte bulunan uçak, yatay duruma geçti. Alanın üzerine geldikleri zaman iniş manevralarına başlamış bulunuyordu Karol.

Yeşil saha her saniye biraz daha yaklaşıyor, aşağıdaki hareketler seçilebiliyodu. Alandaki işaret direğinin etrafına talebeler ve makinistler toplanmış. İki metre kadar bir mesafe kaldı yere. Karol soğukkanlılıkla kolu geriye doğru çekti.

— Çok güzel, dedi Grey. Tam zamanıydı. Fakat biraz daha yavaş ol.

Çimenler uçağın altından sürünürcesine kayıp giderken Karol bakışlarını, yalnız uçağın hareketlerine dikmiş, bir saniye bile onlardan ayırmıyordu.

Grey :

— Çek kolu!. Kolu çek iyice! diye seslendi.

Karol bu sefer de hareketinin anını ayarlayamamış olduğu için çok mahcuptu. İniş manevrasını tamamladı. Üzüntü içinde uçağı terkediyordu.

— Hiç de fena değildi bugünkü idareniz, diye lâf açtı Grey.

Bu söz mfuhakkak ki bir takdirden ziyade teselli düşüncesiyle söylenmişti.

Mahcubiyetinden kıpkırmızı olan çocuk önüne bakarak :

— Zaten ben bir şey beceremiyeceğimi bilirim, diye cevap verdi. Her zaman söylersin bunu.

— Neler saçmalıyorsun sen? Böyle söylediğini duymıyayım bir daha. Bu akşam yemekten sonra odama gel de seninle biraz konuşalım.

Sonra başını sağa çevirerek seslendi :

— Wiretski! Makinenin başına!.

●

— Giriniz! dedi Grey masasından başını kaldırarak.

Kapı yavaşça açıldı. Gelen Karoldu.

Grey masanın yanındaki koltuğu göstererek :

— Otur yavrum, dedi. Şu elindeki işi bitirivereyim.

Biraz sonra önündeki dosyayı kapatan Grey, bakışlarını çocuğun gözlerinin içine dikerek müşfik bir sesle konuşmaya başladı :

— Beni dinlersen yavrum, bu iş böyle yürümez. Seni birkaç günden beri kontrol etmekteyim. Çarşamba günü Kozlowski sana bahçede tokat atarken kendini müdafaa dahi edemedin. Bielak olmasaydı epey dayak yiyecektin. Biraz cesur ol Karol!.

— Doğru, dedi Karol yavaş sesle.

— Arkadaşların gibi olmuyorsun. Senin de onlar gibi hareketlenmeni, coşmanı, oynamanı, yüz metreyi on iki saniyede alabilmeni ve her nevi top oyununu oynamanı isterim. Çok fena bir şeydir bu durgunluk.

— Çok güzel söylüyorsun efen-

dim; fakat evvelce hiç spor yapmadım. Vücudümü geliştirmediğim için bugün bütün arkadaşlarım beni yenebilecek durumdadırlar. Hemen yoruluveriyorum. Artık havacılıkta da bir işe yaramadığımı anladım. Fakat efendim, bilseniz havacılığa karşı o kadar hevesim var ki...

— Güzel. Uçarsın o halde. Hakikatte bugün hiç de fena değildin. Eğer kendine biraz daha itimat edebilseydin, daha iyi olurdu.

Sonra, arkadaşlarının, vücutlarını geliştirebilmek için fırsat bulduğunu söylüyorsun. Bugün için o fırsat senin için de vardır. Yalnız onların seneler boyunca elde ettiğine sen bir senede sahip olacak ve onların derecesine çıkacaksın. Yüzme, boks ve eskrimde sonuncu olmaktan cesaretsizlenme. Bu işde muvaffak olmuş arkadaşşlarına dikkat et ve onlar gibi yapmağa çalış. Birisi sana sataşırsa, âekingen durma. Hattâ bazı defa kendini korumak dahi kâfi değildir. Hücum etmelisin icabederse. Önceleri mağlûp olursun, o muhakkak. Fakat senin de mağlûp eeceğin günler gelecektir. Bir işde muvaffak olamadın mı? Tekrar, tekrar çalış, kazanıncaya kadar uğraş. Müşküllerden kendi gücünle kurtulmaya çalış. Bak sana güzel bir de ekzersiz tavsiye edeyim. Yürüyüşe çıktığım zaman dümdüz yürümeye azmet. Bir çukura mı rastladın, üzerinden atla geçi önüne bir nehir mi geldi, yüzerek karşı sahile atla; nihayet yoluna bir dağ mı çıktı, üzerinden aş da geç. Bütün bununla diğer arkadaşlarından daha az kıymetli olduğunu asla hatırına getirme. Tekrar ediyorum. İstediğini elde edinceye kadar mücadeleden vazgeçme. İleride göreceksin, bütün arkadaşlarına senin sözün geçecek.

KAROL'UN MANEVİYATI ÇOK YÜKSEK

Havacılığa gelince de daima soğukkanlı ol. Vakit epey ilerledi. Haydi artık yatmaya gidebilirsin. İstirahate ihtiyacın var. Yarın, bu söylediklerini tatbike koyulursun. Allah rahatlık versin.

— Size de efendim! Çok teşekkür ederim.

Sıcak ve durgun bir hava vardı dışarıda. Tabiat sanki bir fırtınaya hazırlanıyordu. Bir yaprakları dahi kımıldamıyan ağaçları esrarlı bir karanlık kaplamış. Bu sükûneti yalnız oraan oraya uçuşan yarasalar bozuyor.

Grey'in sözlerini düşünüyordu. Gayriihtiyarî, .'Olmaz" diye haykırdı. Grey kendisinin arkadaşlariyle kavga etmesini istiyordu. İmkânsız bir şeydi bu.

Kavga etmeyi en âdi şey olarak telâkki eder, ondan mümkün olduğu kadar kaçınırdı. Halbuki Grey müdafaayı kâfi görmüyor, hücum etmesini istiyordu.

Kavga bahsi bir yana bırakılacak olursa, Grey'in sözleri Karol'un maneviyatını bir hayli yükseltmişti.

— Arkası var —

Bir Soyguncunun Hayatı...

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

piposunu çekerek yatın güvertesinde oturmuş, İngiltereye doğru yola çıkmak üzere tayfalara emir almalarını emrediyordu.

●

İngiltereye ayak bastığı zaman artık vaziyetinin eskisi kadar parlak olmadığını anladı. Limehouse'deki eski karargâhını ziyaret ettiği zaman arkadaşlarından birkaçı kendini önledi. Artık eskisi gibi ne eğiliyor, ne de selâm veriyorlard. Bilâkis asık suratlariyle arka taraftaki bir odayı işaret ederek arkasından yürüdüler.

Willie sinirli sinirli şaka etti :

— Eski bir dosta bu ne karşılama töreni böyle...

Fakat Blinky Malott bu söze cevap vermiyerek nefretle Willie'yi süzdü :

— Burada hepimiz en aşağı bir kaç defa senin ihanetine uğradık. Kaç arkadaşımın senin yüzünden hapishanelerde sürünüyor. Fakat sen bunlara aldırmadan işine devam ediyorsun ve adamakıllı da zenginleştin.

Willie Carr bu itham karşısında omuz silkti :

— Şansınız yokmuş, ne yapalım, gelecek sefer inşaallah işiniz iyi gider.

Öteki hiç de bir defa daha denemeğe niyetli görünmüyordu :

— Artık bizi aldatamazsın Willie. Buradaki arkadaşların herbirine yarın akşama kadar 50,000 dolar vermezsen seni polise ihbar edeceğiz.

Willie'nin gözleri büyüdü, korkudan sararak :

— Buna cüret edemezsin, diye mırıldandı.

Blinky gayet ciddiydi, yerinden bile kımıldamadı.

— Sana yarın akşama kadar mühlet veriyorum!.

●

Willie Carr işin çıkar yolu olmadığını anlamış ve istenilen parayı ödemişti. Nasıl olsa yeni bir dalavere çevirecek kadar parası vardı.

Fakat hiç de umduğu gibi çıkmadı. Üç gün sonra eskiden aldattığı bir çete, hapishaneyle 80,000 dolar arasında bir tercih yapmasını söylediler.

Willie :

— Fakat bu imkânsız. Bankada bu kadar param yok, diye sızlandı.

Bunun üzerine çete, yirmi dört sasaat mühlet vererek Willie'yi serbest bıraktı.

Fakat bu sefer artık Willie kuru gürültüye papuç bırakmıyacaktı Parayı bulup onları tekrar atlatacak ve bu son aldatış olacaktı. Çünkü artık buralardan uzaklara gidecek, namuslu bir hayat kuracaktı.

İşte Willie bu hülyaya dalmış, Bournemouth'dan gelecek banka kam yonunu bekliyordu. Artık yokuşu tır manan arabanın motör sesi işitiliyordu. Hava sisli ve soğuktu. Burada bir soygunculuk olacağı kimsenin aklına gelmezdi.

Tabancasını son bir defa daha muayene etti. Şu dakikada bir aksilik çıkması hiç de iyi netice vermezdi. Motör gürültüsü iyice yaklaşmıştı. Neredeyse kamyon sislerin arasında belirecekti...

Willie'nin tabancasının namlusunu gören şoför kendi tabancasını çekmeğe cüret edemedi. Willie haydutlara hâs bir tecrübeyle sabırlı bir halde şoförün kapının anahtarını bulmasını bekledi.

Yolun iki tarafına göz gezdirdi. Görünürde kimse yoktu. Şimdi anahtar kilide girmişti. Willie sabırsızlanarak şoförün yanına gitti ve kapıyı açmasına yardım etti...

Kapı açılır açılmaz birden gölgeler kımıldadı ve Willie sert bir şeyle kafasına vurulduğunu hissetti... daha sonrasını hatırlayamıyordu.

Kendisine geldiği zaman boş banka kamyonunun içinde elleri kelepçeli, polislerin arasındaydı.

Komiser onun ayıldığını görünce sırıttı :

— Bu çok fena Willie... Senin eski dostlar yine bir oyun yapmandan korkmuşlar. Kendilerini yirmi yıl rahatsız etmemen için deliği boylamanı daha doğru buldular.

Erol SEVİN

GÖNÜLLÜ KAHRAMAN

BİR KURŞUN ASİL BİR KALBİ DELDİ...

BEAU!

HEY! LEJAUNE! NE YAPIYORSUN?

SAKIN KIPIRDAMA!

BEAU'NUN KIYMETLİ MÜCEVHERİ NİHAYET ONA SAHİP OLDUM!

PAKETİN İÇİNDEKİ NAVİ ZEFİR Mİ?

BİR İNSANIN BİR ÖLÜYÜ SOYABİLECEĞİNİ AKLIM ALMIYOR. HIRSIZ! PARİSTE SENİ ASARLAR!

ONUN İLK HIRSIZLARI SİZ DEĞİL MİSİNİZ?

ARTIK SERVERİMİ YAPTIM. SÜKÜRLER OLSUN Kİ ARABLAR HÜCUMA GEÇTİLER. YAŞAYAN İKİMİZ KALDIK. SENİ DE BEN TEMİZLİYECEĞİM.!!

GELEN TAKVİYE BİRLİKLERİ BENİ KURTARACAK. BANA LEJYON NİŞANI VERECEKLER VE BELKİDE YÜZBAŞILIĞA TERFİ EDECEĞİM!..

BİR GÜN PARİSTE BU ZEFİRİ SATACAĞIM. ZENGİN BİR ADAM OLACAĞIM! ANLIYORMUSUN?

MEL'UN SENİ---

DUR ATEŞ EDERİM!

EDAKÂR KARDEŞİM BEAU ÖLÜRKEN BİLE, SON BİR GAYRETLE KOLUNU UZATMIŞ VE LEJAUNE'U AYAĞINDAN YAKALAMIŞTI...

SÜNGÜMÜ SONUNA KADAR SAPLADIM!

AL, ALCAK!!

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

BİR KAÇ GÜN SONRA JESS VE ÜÇ ARKADAŞI PROFESÖR BREAK TARAFINDAN ÇAĞIRILMIŞTI...

GENÇLER, YAPACAĞINIZ İŞ OLDUKÇA GÜÇTÜR. WINTER'İN BİLDİĞİ GİBİ BAŞKA MİLLETLER UÇAN DAİRELERİN ESRARINI İLK DEFA ÇÖZEBİLMEK İÇİN HER FEDÂKARLIĞI GÖZE ALIYORLAR.

ÇALIŞMALARIMIZ ŞİMDİYE KADAR GİZLİ OLUYORDU. BİZ YAPTIĞIMIZI GİZLEMEYECEK, FAKAT UÇAN DAİRELERİN NEREDEN GELDİĞİNİ, DÜNYAMIZ İÇİN TEHLİKESİNİ ANLAYACAĞIZ.

BİL YAPTIĞI HİZMETE MUKABİL, TATİLİNİN SONUNA KADAR JESS'İN YANINDA KALMA MÜSAADESİ ALMIŞTI.

SANA YARDIMIM DOKUNACAK JESS!

GÖZLEME KULELERİYLE ÇEVRİLİ, DAİMA HAVALANMAYA HAZIR UÇAKLAR VE TECRÜBELİ PİLOTLARLA DOLU BİR HAVAALANI PROFESÖRÜN EMRİNDEİDİ

İŞTE JESSİ VE YANINDAN AYIRMADIĞI BİL GÜNLERİNİ BU GÜZEL YERDE GEÇİRİYORLARDI...

BURADA OLDUĞUMUZDAN BERİ UÇAN DAİRE GÖZÜKMEDİ!..

FAKAT O GECE ACAİP DAİRELERDEN BİRİ GÖĞÜ ÇİZEREK MEYDANA ÇIKTI!..

HAVALANMA SIRASI STORM DAYDI...

İYİ ŞANSLAR!

BİR KAÇ SANİYE SONRA UÇAK PARLAK BİR NOKTA HALİNDE KAYBOLDU...

AŞAĞIDAKİLER TELSİZLE ARKADAŞLARINI DİNLİYORDU...

HER ŞEY YOLUNDA! ŞİMDİ YUVARLAK PARLAK BİR CİSİM BANA YAKLAŞIYOR..

HIZLA GELİYOR!.. 30 METRE KADAR BÜYÜKLÜĞÜ VAR... DAHA HIZLI YAKLAŞIYOR!.. ÇOK HIZLANDI!...

ALETİN BAŞINDA BİR SESSİZLİK HÜKÜM SÜRÜYOR. HEYECANDAN NEFESLERİ KESİLMİŞTİ.

NE OLUYOR!..

ARKASI VAR.

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Mehmt Rıza Yaniyi dikkatle dinledikten sonra :

— Bunları biliyorum, dedi. Sen benim sorduklarıma cevap ver! Hristo Mösyö Ridvayı öldürmek istiyordu. Neden fikrini değiştirdi?

— Ben de bunu sormis Nikoya... Sallamis başini, demis bana: "Sus! Sus!"

— Niko şimdi nerede?

— Madamın yatak odası kapisinda bekler.

— Sen şimdi gidip onu buraya çağıracaksın ve Madamın yatak odasının önünde sen bekliyeceksin.

Yani odadan çıkmak üzere bir hareket yaptı. Mehmet Rıza onu kolundan tutarak :

— Dur, dedi, sen bana Hristonun kız kardeşinin evinde uzun zaman mahpus kaldığını söyledin, değil mi?

— Evet, Rıza Bey.

— Hani o iki katlı evde, Katinanın evinde.

— Evet.

— Yalan söyledin. Ben o evi gidip gezdim. İçinde ne eşya var, ne adam. Hattâ uzun zamandır içine kimse girmemiş. Halbuki sen düne kadar orada mahbus kaldığını bana söylemiştin.

— Siz baktı evin neresine?.

— Her tarafına... Mahzenden tavan arasına kadar...

— Var bahçede ahır gibi bir kulübe... Arkada var büyük yangın divar... Andrea apartıman divarı.. Beni kapamıslar o ahırda...

— Ahır mı? Orasını ben görmedim.

— Var orada bir kulübe

Yani Mehmet Rızanın kulağına eğildi :

— O apartıman ki Andreanındır, Andrea ölmüs... Ben size anlatazak çok sey... Sasazak siz.. Amma şimdi değil... Var bir alyak sesi kapıda.

Sahiden oda kapısının önünde gayet hafiften basan bir ayak sesi var gibiydi. Mehmet Rıza bir sıçrayışta kapıya gitti, kanadı açtı, Los kordorda evvelce kendisine yalıyı gezdirmiş olan uşak duruyordu. Kapı birden bire açılınca uşağın birden bire şaşırdığı görüldü.

Mehmet Rıza onu yakasından tutarak içeri çekti ve sordu :

— Senin adın ne?

Uşak o zamana kadar ilk şaşkınlığını atlatmıya muvaffak olmuştu. Soğuk kanlılıkla cevap verdi :

— Niko !

Mehmet Rıza Yaniye döndü :

— Haydi, sen çık, bizi yalnız bırak !.

Niko ile yalnız kalınca Mehmet Rıza herifin gözlerinin tâ içine bakarak, ruhunun diplerini kazıyan bir dikkatle sordu :

— Hristo nerededir şimdi?

Bu sual bir yumruk gibi Nikonun başını sersem etmişti. Uşak afalladı ve sendeledi. Kendini topladıktan sonra hayret verici bir masumiyet taklidiyle :

— Ben bilmez, dedi, Hristo kimdir?.

— Sen Hristonun kim olduğunu bilmiyor musun? Bu isimde hiç kimse tanımıyor musun?

— Feriköylü Hristoyu tanımıyor musun? Dört parmaklı Katinanın kardeşi Hristoyu tanımıyor musun?

— Hayır.

Mehmet Rıza Nikoyu yakasından tutup oda kapısına doğru iterek bağırdı :

— Köpek! Düş önüme!

İkisi birden salona gittiler. Mehmet Rıza Nikoyu merkez memuruna göstererek :

— Bunu tevkif edeceğiz! dedi.

Merkez memuru hemen yanındaki polise emir verdi :

— Al bunu karakola götür, Müteferrikaya atsınlar!

Polis bir selâm verdi ve Nikoya :

— Yürü ! dedi.

Uşak bu karar itiraz etmek niyetinde imiş gibi bir tereddüt hareketi yapmıştı. Polis onu kolundan tuttu ve çekti. Salondan çıktılar.

Mehmet Rıza hâlâ orada bulunan doktora hitap etti :

— Rica ederim, hastaya bir bakınız kendisiyle, mümkün olduğu kadar çabuk görüşmek isterim. Çok acele ve mühim işlerimiz var.

Doktor çıktı ve biraz sonra geldi :

— Hasta gözlerini açıp kapıyor.

Mösyö Ridvay da orada. Yaralının başında bekliyelim. En müsait anında konuşursunuz.

Merkez memuru sordu :

— Benim bulunmama lüzum var mı?

— Hayır, fazla kalabalık olmama sı müreccahtır.

Karanlık ve uzun koridorlardan geçerek, binanın büyüklüğüne ve zengin döşemelerine nisbetle küçük ve sade bir yatak odasına girdiler. Kan kokusu ile karışık çok keskin bir ilâç kokusu havayı ağırlaştırmıştı. Karyolanın başucunda, elinde bir şişe ile öteki kız duruyordu. Mösyö Ridvay uzun bir koltuğun ayak tarafına oturmuş, dirseklerini dizlerine koymuş, başını avuçlarının içine almıştı. Burnundan kesik, kısa ve ıslıklı nefesler salıyordu. Yüzünün rengi son derece uçuk, ihtiyarlıktan gevşiyen adaleleri asabiyetle gerilmiş, alnının buruşukları ve göz çukurlarındaki gölgeler artmıştı. Yarım bir kımıldanışla doğruldu. Mehmet Rızanın selâmını iade etti ve tekrar eski vaziyetini aldı.

Madam Ridvay'ın boynu ve başı sargılar içinde idi; fakat yüzü o kadar beyazdı ki ilk bakışta sargıların, hududu anlaşılamıyor, gözlerinde şaşırtıcı bir beyazlık yığını görünüyordu. Dalgın gibiydi. Gözleri hafif aralıktı.

Mehmet Rıza ile beraber odaya giren doktor, yaralının üstüne eğildi fısıldar gibi sordu :

— Nasılsınız?.

Kadının göz kapakları bir derece daha açılmıştı ve iyilik ifade etmek ister gibi hafifçe kapandı ve tekrar açıldı. Dudaklarında da renk yoktu. Çenesine kadar boynu sımsıkı sarılmış olduğu için nasıl konuşabileceğini düşünmek lâzım geliyordu. Nitekim ağzını oynatmak zahmetine girmek istemediği belliydi.

Mehmet Rızanın ziyaret maksadını anlıyan öteki yaşlı doktor onu bir kenara çekti :

— Hasta ile görüşmenize imkân yoktur, dedi. Müddeiumumîye de söyliyeceğim. Çene adalelerinin faaliyeti yeni bir nezfe sebeb olabilir. Bugün, bu gece istirahat etmelidir.

Mehmet Rıza düşündü :

— Kendisine bazı şeyler sorsam da gözlerini açıp kapamak suretile cevap vermesini istesem?.

— Heyecana düşmesi de doğru değildir. Acele öğrenmek istediğiniz bir şey var mı?

— Bekliyebiliriz. Fakat hayatı teh likede ise?..

— Değil. Hayatı kurtuldu.

— Pekâlâ.

(Arkası gelecek)

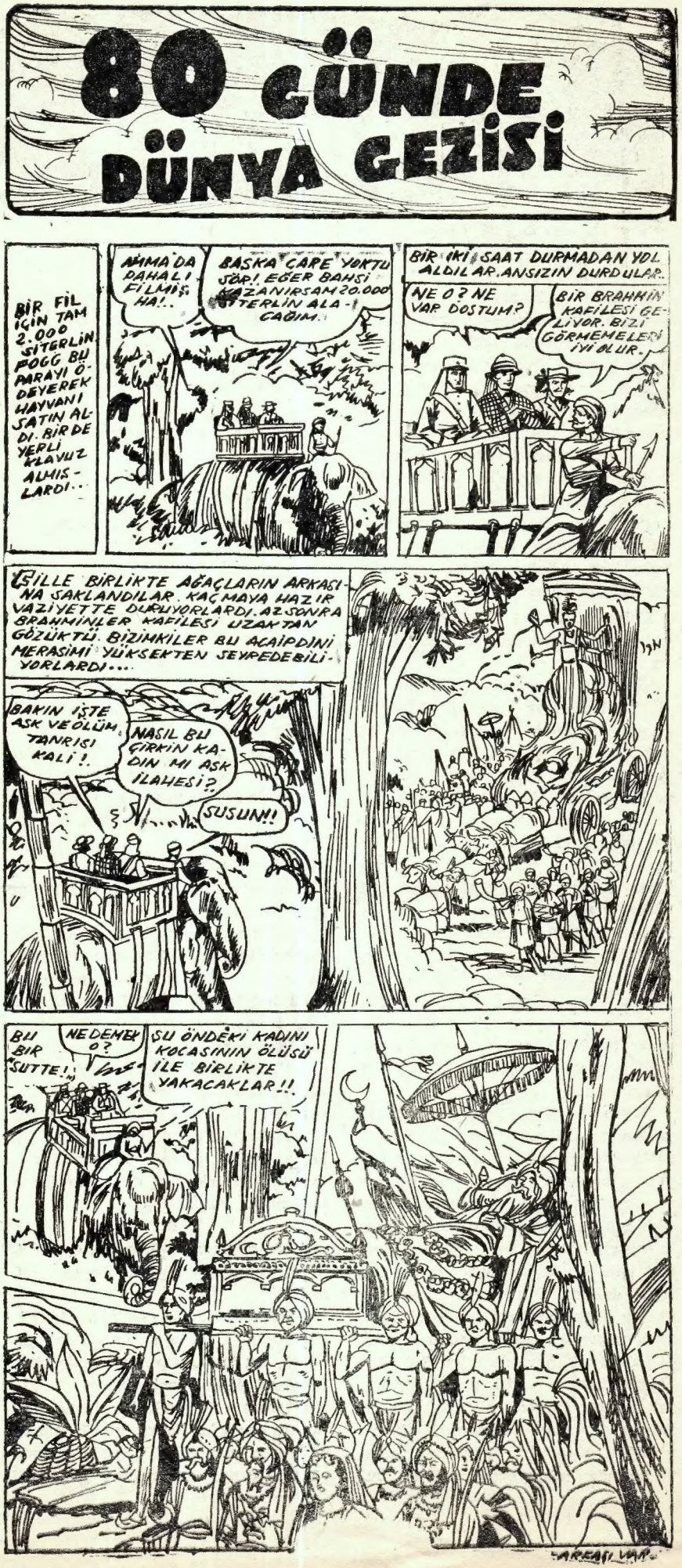

O, altmış yıldanberi un içinde yaşayan ve her yeniliğe kızan ihtiyar bir değirmenci idi. Değirmenlerın buharla işlemesi âdeta çıldırtmıştı onu.

Tam bir hafta köyde öteye beriye koşarak, etrafına topladığı halka, bu harla işleyen değirmenin unu ile köylüleri zehirlemek istediklerini bağıra bağıra anlatıp söylediği görüldü. "Oraya gitmeyiniz, diyordu. O haydut herifler, ekmek yapmak için şeytan işi olan buharı kullanıyorlar. Halbuki ben, Allahın nefesi olan rüzgârlarla çalışıyorum!.."

Fakat bütün bu güzel sözler, boşa gidiyordu. Kimsenin kulak astığı yok tu.

Sözlerini dinletemiyen ihtiyar, derin bir hiddet ve keder içinde değirmenine kapandı ve yalnız başına vahşi bir hayvan gibi yaşamağa başladı. Ana ve babasının ölümündenberi yeryüzünde büyükbabasından başka kimsesi kalmıyan torunu, on beş yaşındaki Vivet'i bile yanına almak istemedi. Zavallı kızcağız, hayatını kazanmak ve çiftliklerde ipek böceği veya zeytin toplamak gibi işlerde gündelikle çalışmak zorunda kaldı. Bununla beraber, büyükbabası, bu kızı pek sever gibi görünüyordu. Onu, çalıştığı çiftlikte görmek için yakıcı güneşin altında dört saat yürüdüğü ve torununun yanına gelince saatlerce ağlayarak ona bakıtığı oluyordu.

Köyde herkes, Vivet'i yanından savmasını, ihtiyar değirmencinin hasisliğine veriyordu. Torununu çiftlik yanaşmalarının fena muamelelerine ve sığırtmaçlık eden gençlerin çektikleri bütün sefaletlere maruz bırakarak çiftliklerde süründürmesi, kendisi için hiç de yakışık alır bir hareket değildi. O zamana kadar herkesten hürmet gören ve Korni Baba diye anılan bu meşhur adamın, şimdi yalınayak, başında eski püskü bir kasket, belinde yırtık pırtık bir kuşak ile bir çingene gibi sokaklarda dolaşması nazarı çekiyordu. Kiliseye girdiğini gören biz ihtiyarlar, onun bu halinden utanıyorduk ve o da, bunu tamamile sezdiğinden artık köyün ileri gelenlerine mahsus yerlerde oturmağa cesaret dmiyordu. Daima kilisenin en kuytu köşesinde, mukaddes suyun durduğu yerde fakirlerle beraber duruyordu.

Bu ihtiyar değirmencinin hayatında gizli birşey vardı. Uzun zamandanberi köyde, hiç kimse ona artık buğday götürmüyordu. Bununla beraber, değirmeninin kanatları yine eskisi gibi daima dönüyordu.

Akşamları, yollarda büyük un çuvalları yüklü merkebini önüne katarak yürüdüğü görülüyordu. Köylüler ona :

— Akşamlar hayrolsun, baba... Değirmenin hâlâ işliyor mu?

Diye soruyorlar. İhtiyar da neşeli bir tavırla :

— Tanrıya şükür, iş eksik olmuyor, diye cevap veriyordu.

Kendisine, bu kadar çok işin nereden geldiği sorulunca, hemen bir parmağını dudağının üstüne koyarak şu cevabı veriyordu :

— Sus!.. Ben şimdi büyük işlerle uğraşıyorum!..

Hiçbir zaman ağzından daha fazla birşey alınamadı. Değirmenin içinde ne olup bittiğini görüp anlamak da mümkün değildi. Çünkü, küçük Vivet bile oraya giremiyordu. Bütün bunlar, işin içinde bir sır bulunduğunu anlatıyor ve dedikodulara yol açıyordu. Herkes ihtiyar değirmencinin sırrını kendi fikrine göre söylüyordu. Fakat halkın ağzında en ziyade dolaşan, bu değirmende un çuvallarından ziyade içi para dolu çuvalların bulunması idi!...

●

Aradan uzun bir zaman geçti. Nihayet herşey anlaşıldı. Bakınız nasıl?..

Günün birinde büyük oğlumla küçük kızın Vivet'in seviştiklerini anladım. Bu işe kızmadım. Ne de olsa, ihtiyar değirmenci bizim köyde muhterem ve şerefli bir insan olarak tanınmıştı. Sonra güzel, küçük bir serçe kuşu gibi Vivet'in evimde oradan oraya sıçrayarak gezdiğini görmekten pek hoşlanacaktım.

Yalnız bizim sevdalılar, her gün buluşmağa fırsat bulduklarından, ne olur ne olmaz işi çabuk yoluna koymak istedim ve Vivet'in büyükbabası değirmenciye, işi bir iki kelime ile anlatmak için oraya gittim. Ah sihirbaz adam! Bilseniz beni nasıl kabul etti. Bu görülecek şeydi. Ona bir türlü kapıyı açtıramadım. Anahtar deliğinden kendisine güç belâ gelişimin sebeplerini anlattım. İhtiyar, sözümü bitirmeğe vakit bırakmadı ve oğlumu çabucak evlendirmek istiyorsam, un fabrikasına giderek orada bir kız arayabileceğimi kabaca söyledi. Anlarsınız ya, bu sözleri işitince kan beynime sıçradı. Fakat serinkanlılığımı muhafazaya çalıştım ve bu deli ihtiyarı değirmende yalnız bırakarak çalgı çalarak eğlendirdiğim çocukların yanına dönerek meseleyi anlattım.

Büyükbaba ile konuşmak üzere değirmene gitmelerine izin vermemi istediler. Olmaz demeğe dilim varmadı. Çocuklar koşarak tepeye çıktıkları zaman, ihtiyar da değirmenden çıkmak üzere imiş. Kapı kilitli imiş. Fakat ihtiyar şeytan, merdiveni dışarıda bırakmış. Çocukların aklına, pencereden içeri girmek ve değirmen de ne bulunduğunu görmek gelmiş. Garip şey! İçerisi boşmuş... Ne bir çuval, ne de bir tek buğday tanesi varmış. Duvarlarda ve örümcek ağlarının üstünde kırılmış, ufalanmış kireçli sıva kırıntılarından başka bir şey görünmüyormuş. Altndaki odada da aynı sefalet ve perişanlık... Pis bir yatak. Birkaç eski yırtık elbise... Merdiven basamağı üzerinde bir ekmek parçası ve bir köşede üç, dört yırtık, küflü çuval...

Esrarengiz değirmenin sırrı işte bundan ibaretti!. Değirmenin şeref ve namusunu kurtarmak ve herkesi orada un öğüttüğüne inandırmak için, akşamları merkebine yükliyerek yollarda gezdirdiği şey duvarlardan kopardığı kireçli sıva döküntüleri idi!... Zavallı değirmen... Zavallı ihtiyar değirmenci!...

O günden sonra ihtiyar değirmenciyi işsiz bırakmadık. Ona yardım etmek bir insanlık ödevi idi. Fakat o, pek yaşamadı. Bir sabah hayata gözlerini kapadı ve değirmeninin kanatları artık bir daha dönmemek üzere durdular. İhtiyar değirmenci öldükten sonra kimse onun işini devam ettiremedi. Ne çare... Her şeyin bir sonu vardır. Artık yeldeğirmenleri çağının da nehirlerde işleyen yolcu kayıkları gibi modası geçtiğine inanmak lâzımdır!..

MANDRAKE

KURTULAN CANAVAR İLKÖNCE RAKOF'A HÜCUM ETMİSTİ...

BU SIRADA AŞAĞIDA...

HAYDİ ELLERİNİ ARKANA KOY VE BİR ŞEY İSTE!.

BİR BEBEK İSTERİM..

AA!.. HANİ BEBEK?

ÖTEKİ ELİNE BAK SANA PEMPE ELBİSELİ BİR BEBEK VERDİM.

SAHİDEN BİR BEBEK!.. NEREDEN GELDİ? MAVİ ELBİSELİSİ YOK MU?

MAVİ ELBİSELİ Mİ İSTİYORSUN? PEKİ ÖYLE OLSUN!..

MANDRAKE AHÇININ KIZI SUZİ İLE EĞLENİYORDU...

KOŞUN...DEV..KLAGA KAÇTI KOŞUN!..

BU DA RAKOFUN YENİ BİR OYUNUDUR. ONU KAFESE KAPAMACA ĞIM.

RAKOF KAFESİ AÇTI, KLAGA İLK EVVEL ONA SALDIRDI.

ABDULLAHA SÖYLE BURAYA GELSİN SONRA EFENDİNİN YANINA GİT!

KOŞARAK AŞAĞIYA İNEN KARLVAZİYETİ MANDRAKEYE ANLATTI.

BAŞKA OYUN YAPMAYACAKMISINIZ?

SONRA YAPARIZ SUZİ... SEN BURADA USLU USLU OTUR!

BU SIRADA...

MANDRAKE GİTMEYE HAZIRLANIRKEN DEV DE PENCEREDEN UZANMISTI...

KLAGA İRİ BİR TUĞLA PARÇASINI ELİNEALDI...

...VE TAM KAPIDAN ÇIKMAK ÜZERE BULUNAN MANDRAKENİN BAŞINA OLANCA HIZIYLA FIRLATTI..

AH!!

..MANDRAKE NE OLDUĞUNU ANLAYAMADAN YERE YIKILDI...

-ARKASI VAR-

BAY TEKİN

MUHAKEME TARİHİ DEĞİŞTİRİLDİ YABANCILAR. HEMEN, BU GÜN YARGILANICAKSINIZ :Çİ-İSMİNDEKİ KADIN DA GELECEK!.

6.

EYVAH! MUHAKKAK BİZİ (TİGORİKS) DENEN HAYVANLARA PARÇALATACAKLAR!!

YÜKSEK MAHKEMENİN TOPLANDIĞI YER OLAN HİPODROMA DOĞRU SESSİZCE İLERLER...

KRAL OPTİK'İN SESİ HOPARLÖRLERDE DUYULUR: "MAHKÛMLARI BIRAKIN!"

NEYSE, ELLERİMİZİ KULLANMA FIRSATINI VERECEK KADAR İNSANMIŞLAR!"

AL BAY TEKİN. ATOM SİLAHINI ELBİSEMİN ALTINA SAKLAMIŞTIM.

İŞTE BU GÜZEL! BEN ONU BULDULER ZANNEDİYORDUM.. İMDİ ONLARA GÖSTERİRİM. SAKIN YANIMDAN AYRILMAYIN!

ÜÇ MUHTERİS VE ZALİM İNSAN. İŞTE YÜKSEK MAHKEME BUDUR. ESİRLERİ SEYREDİYORLAR...

- ARKASI VAR.